

MÜÇADELE BİRLİĞİ

dergisi

yeni evrede

www.mucadelebirligi23.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazetesi
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

SAYI: 2024/01

Sokakta Kazanacağız

Açlık, işsizlik, katlanan zamlar, geleceksizlik, hayatlarımıza dönük türlü saldırılar, faşist baskılar, savaşlar, çocuk ve bebek ölümleri... Biz işçiler, emekçiler, kadınlar ve gençler için sermaye düzeni tam anlamıyla cehennem haline geldi. Yarınımızdan emin olamadan, karın tokluğuna çalışıyor, güvenli olmayan sokaklarda gezmek zorunda kalıyoruz. Her şeyi üretip yine açlığa mahkûm olmak, çocuklarımızı okullara aç göndermek artık canımıza tak etti. Sokak röportajlarına taşan öfkemizle, eylemlerde sıkılı yumruklarımızla, bu pervasızlığa, bu zulüm düzenine artık yeter diyenleriz biz!

Bizler işçiyiz, emekçiyiz! Sabahın erken saatlerinde işçi servisleriyle, metrolarla, metrobüslerle, otobüslerle işe tikiş tikiş gidiyoruz. Güneş batana kadar fabrikalardan, şantiyelerden, atölyelerden, tersanelerden ve şirketlerden çıkamayan; üç kuruş kazanacağız diye tüm ömrümüzü çalışmakla heba edenleriz. Kazandığımız parayla ne faturalarımızı ne banka borçlarımızı ne de kiramızı ödeyebiliyoruz. Asgari ücret dayatması ile yaşamımız kredi kartı borçları çıkmazına sıkışmış durumda. Hayatlarımız iş yeri ile ev arasında bir mekik dokumaktan ibaret. Yaşamak için çalışmıyoruz, çalışmak için yaşıyoruz. Eğer buna yaşamak denebilirse! Yalnızca hayatta kalabilmek için zar zor bulduğumuz en ağır işlere tutunmak, en acımasız sömürüye, patron baskısına, mobbinge, esnek ve güvencesiz çalışmaya katlanmak zorunda kalıyoruz.

Bizler kiracıyız! Bazen sadece uyumak için vakit geçirdiğimiz dört duvarlara çoğu zaman maaşlarımızdan daha fazla para ödemek zorunda olanlarız. Bir yandan kentsel dönüşüm adı altında oturduğumuz mahalleleri ranta açan devletle, iktidar yandaşı şirketleriyle mücadele ediyoruz. Diğer yandan sadece başımızı sokacak bir ev için, insanca barınmak için varımızı yoğumuzu mülk sahiplerinin ellerine veriyoruz.

Bizler bu ülkenin geleceği diye anlatılan gençleriyiz. Her geçen gün geleceğe dair ümitlerimizi yitirenleriz.

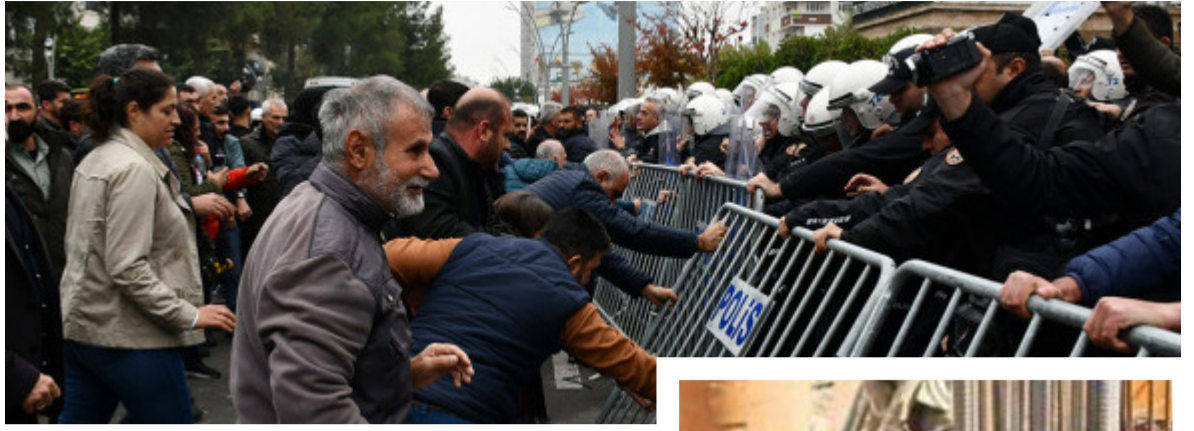
Artık çok azımızın ailesi eğitim masraflarımızı karşılayabiliyorken, birçoğumuz eve katkı sunmak ve bir işimiz olsun diye çalıştığımız tekstil atölyelerinde, şantiyelerde ölmeye layık görülenleriz. Okuyacak kadar "şanslı" olanlarımız ise yüksek kiralardan ne evlerde barınabiliyor ne de yurtlarda kalabiliyor. Cemaat yurtlarında her gün bir sıra arkadaşımızın ölüm haberi bu gerçekliği yüzümüze vuruyor. MESEM'ler eliyle çocuk yaşta işçileşiyoruz, gün yüzü göremiyoruz. Bizler gelecekte, hayatları ve umutları çalınanlarız. Biz bu toplumdan en çok alacaklı olanlarız.

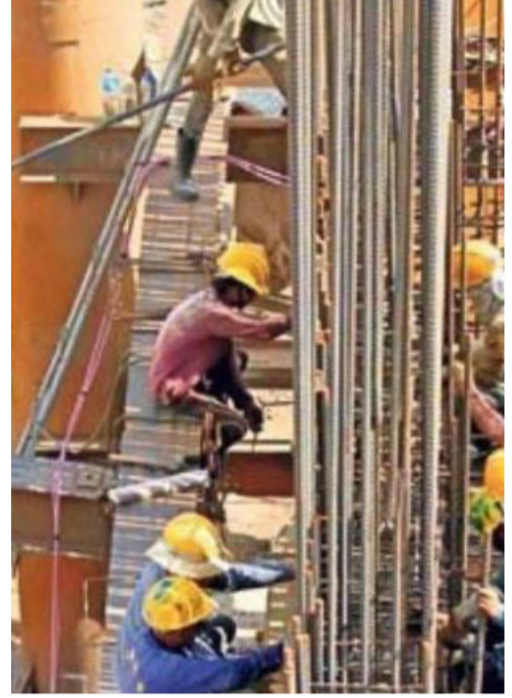
Bizler kadınız! İşçi kadınlar, genç kadınlar, ev işlerini yapmakla ve çocuk bakmakla yükümlü olan kadınlar olarak hayatın her yerindeyiz. Fabrikalarda, bürolarda, kafelerde saatlerce üç kuruşa çalışan, iş yerinde sadece kadın olduğu için hor görülen, bin bir emekle kazandığı parasını da eşine vermek zorunda kalan kadınlarız. Ekonomik zorluklarla beraber, toplumun ve ailenin yüklerini de omuzlarında taşımak zorunda görülen kadınlarız. Sokakta yürürken arkamıza defalarca kez bakmak zorunda bırakılan, dilediği gibi yaşayamayan kadınlarız. Patronların baskı ve taciziyle, sokaklara aktığımızda polis barikatlarıyla, haksızlık ve aşağılanmalarla yüzleşmek ve mücadele etmek zorunda kalan, her gün katledilen kadınlarız.

Bizler evleri yıkılan, sürgünlere gönderilen, özgürlüğünü istediği için her türlü inkar ve imha saldırısına uğrayan Kürt halkıyız. Anadili yasaklı olan, iradesi hiçe sayılan, Kürtçe konuştuğu için linç edilen, hayatın her alanında ırkçılıkla yüzleşmek zorunda kalan, Türk burjuvazisi ve faşizm tarafından ezilen Kürtleriz.

Bizler savaşlar yüzünden evleri yıkılan, işsiz ve aç kalan, yerinden yurdundan göç ettirilenleriz. Biz gittiğimiz her yerde “yabancı” olanlarız. Aynı iş yerinde çalışsak da, kapı komşusu olsak da “yabancıyız”. Aynı sefalette yaşasak da, aynı şekilde aç kalsak da, çocuklarımız aynı okula gitse de biz “yabancılarız”. Evlerimiz yağmalandı, iş yerlerimiz yakıldı, çocuklarımız sokak ortasında dövüldü. Bizim ülkemizden ayrılmamıza neden olan bombaları atanlara yönelmeyen öfke, savaş yüzünden evini terk etmek zorunda olan bizlere yöneldi.

Bizler yoksul köylüleriz, küçük üreticileriz. Ürettiği ürünü yok pahasına satmak zorunda kalan, bin bir emekle kentleri doyuran bizler; açlığa mahkûm halde, kredi borçları ile iflasın eşğine gelip, topraklarımızı satmak zorunda kalanlarız.

Bizler toplumun tüm “normal” anlayışlarına karşı var olma mücadelesi veren, toplumun öteki olarak gördüğü LGBTİ+larız. Kimliğimizden dolayı işsiz kalan, hakarete uğrayan, açlıkla terbiye edilmeye çalışılan, yok edilmek istenen “öteki”leriz.

Bizler tüm ömrü boyunca çalışıp emekli olduğunda açlığa mahkûm olan emeklileriz. Emekli olana kadar bir ömür çürütüp sefaleti yaşayan, emekli olduğumuzda ise sefalet ücreti alanlarız. Bizler sermayenin en çok kurtulmak istediği, düzenin “maliyet hesabı” olarak gördüklerimiziz.

Bizler bu topraklarda tarihi boyunca yok sayılan, Sivas, Maraş, Çorum başta olmak üzere defalarca katledilen Alevi emekçileriz. Faşizmin tekçi politikaları ile sürekli katliam riski ve ötekileştirme ile yüz yüze olanlarız.

Peki ne yapmak gerek?

Tüm bu saydığımız bu iç karartıcı gidişatı nasıl değiştireceğiz? İşsizliğin, savaşların, kadın ve çocuk cinayetlerinin olmadığı, ırkçılık ve şovenizm ile halkların birbirine düşman olmadığı, milyonlarca emekçinin insanca yaşayabileceği günlere nasıl ulaşacağız?

Bütün bu yaşadığımız acılara ve yoksulluğa, halkın iktidarını kurarak son verebiliriz!

İş yerlerimizde, fabrikalarımızda, mahallelerimizde, okullarımızda örgütlenmeliyiz! Kendimizi ve geleceğin ülkesini yöneteceğimiz komite, konsey ve meclislerimizi kurarak doğrudan harekete geçmeliyiz.

Sorunlarımızın tüm kaynağı, sermaye düzenidir!

Sermayenin baskıcı sömürü düzenine, bu faşist düzene son verelim. Sermayenin politik egemenlik aygıtlarını, tüm iktidarı yıkıp, emeğin iktidarını kuralım. Kendi iktidarımıza dayanarak tüm bankalara, tüm tekellere, tüm büyük topraklara, büyük sermayenin tüm sömürü araçlarına, dış ticarete vb. el koyalım.

Emperyalistlerle olan askeri, mali her tür anlaşmayı feshedelim.

İşte o zaman kurtuluşumuzun yolu açılmış olacak.

Sokakta Kazanacağız

C. Dağlı

Emekçi halk kitleleri tam bir ekonomik yıkım yaşıyor. Bu, on yıllarca görülmeyen çok sert bir yıkım, şiddetli bir krizdir. Emekçilerin ekonomik olarak ezilmeleri uçlarda. Yoksulluk ve yoksunluğu, kısacası yaşamı uçurumlarda. Kapitalizmin emekçi insanlığı getirdiği nokta işte burasıdır.

Ezilen ve sömürülenlere yönelik şiddetli saldırıların artması, ağır siyasi baskıların yoğunlaşması, çok kötü olan emekçilerin ekonomik toplumsal yaşamını daha da ağırlaştırıyor. Yaşam koşulları iyice kötüleşti. Durumun değişeceğine dair hiçbir umut yok. Eski toplumda, durumun daha kötü olacağı apaçıktır. Komünist Manifesto'nun belirttiği gibi; "her seferinde bütün burjuva toplumunun varoluşunu daha da korkutucu bir biçimde tehdit eden" şiddetli ve yıkıcı bir krizin orta yerindeyiz. **Burjuvazinin elinde, krizi atlatacak araçları da kalmadı. Yaşanan sadece ekonomik kriz değil, sistemin çözülmüşüdür; sert ve sıçramalı çöküş.**

Emekçi ve sömürülen kitleler ölüm-kalım sınırında. Emekçiler genç yaşta ölüyor. Her gün iş

cinayetlerinde çok sayıda işçi, genç işçi, çocuk işçi ölüyor. Kalanlar da sefalet içinde, açlık ve hastalıktan ölüyor. Kapitalizm öldürür; öldürmeye devam ediyor. Kapitalizmin ekonomik koşulları, emekçiler üzerinde sadece yıkıcı ve öldürücü bir etki yaratmıyor, başka etkiler de yaratıyor. Bu etkiler kavranamıyor. Ölüm-kalım çizgisindeki insanlar, gidişatı net görüyor. Olayların gidişinin ayaklanmaya ve devrime doğru olduğunu gayet iyi görüyorlar. Sayısız anti-kapitalist eylemin devrimi oluşturduğunun kesin bilinci içinde. Ölüm-kalım sınırında her şey çok net olarak görülür. Burada oportünistçe, muğlakça düşünülmez. **Emekçi kitleler tarafından kullanılan dil devrimcidir. Bu nedenle reformist ve oportünist hareketler, uzlaşmacı siyasetle etkili olamayacaklarının farkındalar.** Devrimci anlayış, devrimci üslup, artık sokaktaki insan tarafından ifade ediliyor. Sokaktaki insan başkaldırının diliyle konuşuyor. Halk ılımlı değil. İlimli olan reformistlerdir. Bu yüzden sosyal reformist ve oportünist hareketler sokaktaki insan üzerinde etkide bulunmak için, içerik olarak, öz olarak değil,

ama biçim olarak devrimci dil kullanıyorlar.

Olayların gidişini son derece keskin ve kesin çizgileriyle gören kitlelerin bu ileri düzeyi, anti-kapitalist yıkıcı ve devrimci gücün itici etkisini artırmıştır. Kapitalizmin ezdiği sınıf ve kitleler, işçi sınıfı, kadınlar emekçi köylülük, devrimci gençlik burjuva egemenliğe karşı yıkıcı bir güçtür. **Temel sorun, ezilen ve sömürülenlerin yıkıcı gücünü, burjuva iktidarının devrilmesine yöneltmek, sokakta birleşik, devrimci bir güç olarak harekete geçirmektir.** Yalnızca burjuvazinin sınıf egemenliğini devirmeyi temel alan devrimci bir strateji, halkların yıkıcı gücünü sonuna kadar harekete geçirebilir. Türkiye ve Kürdistan proletaryası, yalnızca yıkıcı bir güç değildir; aynı zamanda kurucu bir güçtür. Yeni ve daha üstün bir toplumu kuracak güce sahiptir. Bu gücü mücadele ve örgütlenmeyle elde etmiştir. Devrim, kapitalizmi yıkacak halk demokrasisi ve sosyalizmi gerçekleştirecek hazır güçlere dayanıyor. Tüm bunlar, devrim ve sosyalizm yolunda başlı başına gelişmelerdir.

Düzen yıkıcılığı, devrimci işçi sınıfı hareketinin bilincinin derinliklerine kök salmıştır. İşçi sınıfının anti-kapitalizmi, küçük burjuvaziden farklı olarak, düzen yıkıcılığı ve yerine, daha yüksek bir toplum biçimini koymaktır. Yani köklü devrimci dönüşümü hedefler. Reformist küçük burjuva sosyalizminin "düzen değişikliği" Ecevit'in 70'lerde slogan haline getirdiği, düzen değişikliğinin az solunda. Hepsi bu. **Düzen değişimi, düzen yıkıcılığı olmadan, aslında, kapitalizm çerçevesinde nicel değişimden başka bir şey değildir. Düzen yıkıcılığı, devrim sorunudur.** Devrimi geleceğin sorunu olarak görmek, sistem içi değişikliğin peşinde koşmaktır. Sosyal reformist ve oportünist hareketlerin politik mücadele anlayışında yaygın olan, iktidarın attığı adımlara göre adım atmaktır. Bu daha en başta inisiyatif üstünlüğünü hükümete bırakmaktır. İnisiyatifi düşmana bırakmak, yenilgiye götürür. Bu, hücumcu, ayaklanmacı bir çizgi değildir. Edilgen kalmaktır. Düzen yıkıcılığı, edilgen bir anlayışla değil, hücumcu, ayaklanmacı, bir anlayışla gerçekleşir. Sorun yalnızca siyasi iktidarı teşhir etmek, her adımını izlemek, ona göre tavır almak olamaz;

sorun bir sistem sorundur. Hangi burjuva partisi hükümet olursa olsun, emekçileri bekleyen daha kötü koşullardır. Politik mücadele, burjuva egemenliği ve sistemin kendisi hedeflenerek geliştirilmelidir. İnisiyatif üstünlüğüne sahip olmanın yolu buradan geçer. Önüne iktidarı almayı koyanlar, zorunlu olarak mücadelenin her alanında inisiyatifi ele almalıdır. En etkin siyasi mücadele iktidar mücadelesidir. Yirminci yüzyılın devrimleri, bu bakımdan irdelenmelidir. Biz yukarıdaki sonuçlara, devrim deneyimlerini irdelerek ulaştık.

Sosyal reformist hareketler, proletaryanın bağımsız sınıf partisinde yürümedikleri için, kendi bağımsız inisiyatifleri yoktur. Onlar, ancak hükümetin attığı adıma göre adım atıyorlar. Böylece gündemi belirlemeyi iktidara bırakmış oluyorlar. Bir politik faaliyet, bir kampanya için siyasi iktidarın ilk girişimde bulunmasını bekliyorlar. **İşçi sınıfı hareketi, düşmanın hareket tarzı karşısında kayıtsız kalmaz. Fakat iktidar yürüyüşünde karşı tarafın güncel politikalarını aşan, temel devrimci hedefi yönünde ısrarlı hareket etmesini sağlayan stratejisi olmalıdır.**

Sınıf mücadelesi, sınıflı toplumların itici gücüdür. Sınıf mücadelesi, sosyalizmde başka koşullarda ve yeni biçimlerde devam eder. Yani sınıf mücadelesi sınıflar ve onları yaratan ekonomik koşullar ortadan kalkana kadar, toplumun itici gücüdür. İtici gücünden yoksun kalan toplum, nihai hedefine ulaşamaz; yozlaşır ve dağılır. Bundan dolayı mücadele, işçi sınıfının nihai, kesin zaferine değin sürer. Kapitalizme karşı, emeğin kurtuluşu kavgasında, Marksizm Leninizm'in devrimci görüşleri, proletaryanın devrimci sınıf partisi, sınıf mücadelesinin güncel gereksinimini karşılayan mücadele biçimleri, tarihin itici gücüdür. **Devrimci sınıf, devrimci sınıf savaşı, mücadeleye öncülük eden devrimci politik örgüt olmadan; şiddetli sınıf savaşında, sınıflar birbirini tüketirler. O halde tarihe itiş vermek, insanlığın yeni bir temelde yoluna devam etmesi için, yaşamsal sorundur.** İtici gücün canlılığını koruması, daha etkin duruma gelmesi her koşulda vazgeçilmez devrimci bir görevdir. Bu çerçevede söyleyelim. Proletaryanın devrimci sınıf savaşını güçlendirmek, yoğunlaştırmak ve yükseltmek temel bir görevimizdir. İktidara bu yolla

varırız. Sorun çözücü olan sınıf mücadelesi değil, devrimci sınıf mücadelesidir. Yani sınıf mücadelesi devrimci biçimler olarak, hedefini gerçekleştirir. Günümüzde, proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinden söz etmeyen bir anlayış, gelişmelerin gerisine düşer.

Amacını, politik hedeflerini ortaya koyan programı olan, hedefini nasıl gerçekleştireceğini bilen mücadeleci işçiler, ne söylüyor diye dönüp burjuvazinin açıklamalarına bakmazlar. Kendi hedefleri yönünde ısrarlı yürürler.

Bu, aynı zamanda teoriyi hayata uygulamada inisiyatif göstermeyi gerektirir. Teori, günümüzde çok zenginleşmiştir. Çünkü yirminci yüzyıldan bu yana, toplumsal devrimin engin deneyimlerinin sonuçlarını da yansıtıyor. Teori, bu kadar zengin sosyal pratiği yansıtmazsa eksik, dahası zayıf kalır. Bu topraklarda devrim günün sorunuyken, teori olarak ne biliyorsak pratiğe uygulamalıyız. Sadece teori değil, proletaryanın sınıf mücadelesinin deneyimlerinin canlı sonuçlarını da pratikte değerlendirmemiz gerekiyor. Canlı olarak süren sınıf mücadelesinin yeni çarpışmalarına girerken, teorik ve pratik olarak donanımlı hareket ediyoruz.

Komünistler dünyayı, düşünceyi ve olayları ele alırken, diyalektik yöntemle dayanır. Her olayın belirli tarihsel çerçevesi var. Her olay, her toplumsal yapı (biçim) akışkan, hareket halindedir, geçicidir. Her olay, hızla yerini başkasına bırakır. Burada Marksist Leninistlerin yöntemi diyalektiktir. Diyalektik, özünde eleştirici ve devrimcidir.

Bu öz bir kenara bırakılırsa, geriye donuklaşmış Marksizm Leninizm kalır. Geçen yüzyılın belli bir bölümünde statükocu sosyalist ve komünist partilerin ağzında donuklaştırıldı. Marx'ın ileri bakışı, eleştirel üslubu yerine donuklaştırılmış anlayış

koydu. Bu, aynı zamanda canlı sınıf savaşından kopuştu. Marksist eleştirel ve devrimci yöntemi terk eden partilerin sonu, kaçınılmaz olarak yıkılış olmuştur. Eleştirel bakış, irdelemeci, canlı bakıştır. Olaylar ise eleştirel, canlı bir bakışla doğru olarak kavranır.

Bu topraklarda devrim günün sorunuyken, teori olarak ne biliyorsak pratiğe uygulamalıyız. Sadece teori değil, proletaryanın sınıf mücadelesinin deneyimlerinin canlı sonuçlarını da pratikte değerlendirmemiz gerekiyor. Canlı olarak süren sınıf mücadelesinin yeni çarpışmalarına girerken, teorik ve pratik olarak donanımlı hareket ediyoruz.

Daha az gelişmiş maddi koşullarda, toplumun temelden değişimi daha yavaştır. Bu koşullarda iktidara gelen proletarya tüm kararlılığına; coşku ve enerjisine karşın, şartlar nedeniyle, toplumun değişimini istediği hızla gerçekleştiremez. Büyük tarihsel değişimler yavaştır. Fakat ileri tarihsel aşamada, hem gelişen ekonomik, teknik unsurların durumu, hem de işçi sınıfının ileri düzeyi, niteliği sonucu toplumun kökten dönüşümü gibi büyük bir tarihsel hareket daha hızlı yol alır. Sosyalizmin kuruluşunun daha yüksek aşamasına vardırılması, aynı şekilde daha da kısadır.

Tarihin hızlanmasını yalnızca nesnel gelişmelerle açıklayamayız. Değişimde işçi sınıfının eylem kapasitesi, örgütlenme yeteneği, mücadelede devrimci yöntemleri öne çıkarması etkili olur.

İktidarın fethedilmesi, toplumun devrimci dönüşümü, işçi sınıfının ayaklanma yeteneğine, halka ve devrime pratikte önderlik etmesine bağlıdır. İktidarın emekçi halkın eline geçmesi, işçi sınıfının tüm ezilen ve sömürülenleri birleşik ve devrimci bir güç olarak harekete geçirmesine bağlıdır. Parti programı ne kadar ilham verici olursa olsun, işçi sınıfının ayaklanma becerisi olmadan kâğıt üzerinde kalır. İşçi sınıfının başkaldırını örgütlemesinde, işçilerin devrimci sınıf partisi etkin, yönlendirici rol oynar.

Emekçi halk kitleleri, kapitalizme karşı seneler boyu aralıksız bir savaş sürdürürken, henüz birleşik bir biçim kazanmasa da, ciddi düzeyde yürüyen savaşı ve yaygın başkaldırını, basit protestolara indirgemek ve kitleleri günlük başarılar içinde hapsedmek, emekçilerin mücadelesini geriye düşürmektir. Bu mücadele çizgisi, kapitalizme teslimiyettir. Bu, işçi kitlelerini ve diğer emekçileri iktidar kavgasından uzaklaştırmaktır.

Kadınların, işçilerin, emekçi köylülerin, gençliğin kapitalizmin ezdiği tüm kitlelerin aktif ve militan birleşik mücadelesi sokakta sürüyor. Son olarak Bangladeş'te kitleler sokakta eski iktidarı yıktılar. İngiltere'de anti faşist güçler ırkçı, faşist güçlere karşı sokaklarda meydan okudu. Otuz yıldır dünyanın birçok merkezinde halk sokağa çıktı, çatıştı. Meydanları günlerce ele geçirdi. Bazılarında ayaklanma devrime kadar vardı. Gezi Haziran Halk Ayaklanması, emekçilerin, halkların sokakta birleşik gücünün neler yapabileceğini gösterdi. Türkiye ve Kürdistan sokakları devrim ve özgürlük kavgasının vazgeçilmez alanıdır. İşçi sınıfının fabrika eylemleri, sokak eylemiyle birleşince sonuç getirir. Bu özet, bir şeyi net olarak gösterdi:

Sokakta Kazanacağız!

Devrimle Kazanacağız!

O zaman emekçi halkın politik iktidarına dayanarak;

EMEK

- 14 yaşından küçük çocuk emeğinin yasaklanması;
- İş gününün yedi saat, haftalık çalışmanın 35 saat olması;
- Hangi gerekçeyle olursa olsun, işçi ücretlerinde kesinti yapılmasının yasaklanması;
- İşçi sınıfının sendikalarda örgütlenmesi, sendikaların ekonominin yönetimine katılması, sendikalaşma özgürlüğünün sağlanması;

KADIN

- Kadınlara dönük her türlü toplumsal eşitsizliğinin ortadan kaldırılması ve erkeklerle yaşamın tüm alanlarında gerçek eşitliğin sağlanması, örgütlenme hakkının korunması;
- Kadın işçilerin kadın sağlığına aykırı işlerde çalıştırılmasının önlenmesi;
- Çocuklar için 24 saat kreş, yuva ve oyun parklarının yaygınlaştırılması;

BARINMA

- Sağlığa uygun konutlarda yaşamak, temiz bir çevrede dinlenme olanaklarına sahip olmak;
- Kiraların, kiracıların gelir durumuna göre düzenlenmesi ve düşük tutulması;

DOĞA & KENT

- Sanayi ve nükleer sanayinin doğayı ve toplumsal yaşamı tehdit etmesinin önlenmesi, temiz ve korunmuş bir doğa için gerekli önlemlerin alınması;

ULUSAL SORUN

- Zindanların yıkılması ve tüm politik tutsakların özgürlüğü;

- Her ulusun kendi kaderini tayin hakkını kullanması,
- Ulusların kendi dilini ve kültürünü özgürce yaşaması;

- Eğitimin parasız ve zorunlu hale getirilmesi;
- Anadilde eğitim hakkı;
- Eğitimin şoven, ırkçı, gerici, dini, faşist vb. burjuva ideolojisinin tüm etkisinden arındırılması;
- Okulların askerinin, polisin ve hükümetin etkisinden arındırılması;
- Üniversitelerin demokratik ve özerk yapıya kavuşturulması;

- Bankalara olan borçlarının silinmesi;

- Toplu taşımanın ücretsiz olması;

SAĞLIK

- Sağlık hizmetlerinin parasız olması;

ÖZGÜRLÜK

EĞİTİM

BORÇLAR

ULAŞIM

...ve daha pek çok önlem, derhal gerçekleştirilebilir.

Kendi iktidarımıza dayanarak hayata geçireceğimiz bu ve benzeri önlemlerle bir çırpıda bize dayatılan cehennemden kurtulabiliriz. Kurtuluşun yolu kendi iktidarımızdan geçiyor. Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır.

Halk İktidarını, Özgür, Güzel Yarınları Sokakta Kazanacağız!